U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Miluše Došková, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **OBAL CENTRUM, s. r. o.**, se sídlem Veská 35, Sezemice, zastoupeného JUDr. Františkem Hanákem, advokátem se sídlem Adámkova 149, Hlinsko v Čechách, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 824/17, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2010, čj. 3154/10-1200-602944, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 2. 2011, čj. 31 Af 83/2010 - 44,

t a k t o :

I. Lhůty stanovené pro zánik práva vyměřit či doměřit daň podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti (§ 41, § 120 s. ř. s.).

II. Věc **s e v r a c í** k projednání a rozhodnutí osmému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze 4. 5. 2010 změnil dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Pardubicích z 19. 10. 2005 a snížil žalobci původně stanovený základ daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000, a tím i dodatečně vyměřenou daň z 648.210 Kč na 561.410 Kč.

[2] Žalovaný přitom rozhodoval ve věci znovu poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno v pořadí již třetím rozsudkem vydaným v dané věci Krajským soudem v Hradci Králové. Předchozí dvě zrušující rozhodnutí krajského soudu byla na základě kasačních stížností podaných žalovaným zrušena Nejvyšším správním soudem.

[3] I rozhodnutí žalovaného ze 4. 5. 2010 napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud nepřisvědčil názoru žalobce, podle kterého již uběhla prekluzivní lhůta podle § 47 starého daňového řádu (zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) a žalovaný tak neměl právo daň doměřit. Soud zejména nesouhlasil s tvrzením žalobce, že prekluzivní lhůta běžela i v průběhu řízení

o kasačních stížnostech žalovaného podaných proti předešlým dvěma rozhodnutím krajského soudu.

[4] Na svém názoru žalobce (dále též „stěžovatel“) setrval i v kasační stížnosti, kterou brojil proti rozsudku krajského soudu. Stejně jako v žalobě, i v kasační stížnosti upozornil na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydané ve věci sp. zn. 2 Ans 3/2006, podle něhož bylo povinností žalovaného dále v řízení konat i přesto, že žalovaný podal kasační stížnost. Má-li pak žalovaný uloženou povinnost pokračovat v řízení, musí se tak dít pouze při běhu lhůt podle § 47 starého daňového řádu.

II. Důvody předložení věci rozšířenému senátu a dosavadní judikatura

[5] Osmý senát při předběžném posouzení kasační stížnosti dospěl k závěru, že dosavadní výklad § 41 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., k jakému dospěly rozsudky Nejvyššího správního soudu ze 14. 5. 2009, čj. 9 Afs 75/2008-46, a z 12. 5. 2010, čj. 8 Afs 58/2009-65, je v rozporu jednak s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 15. 8. 2008, čj. 5 Afs 4/2008-108, jednak s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS.

[6] Zároveň osmý senát snesl další argumenty, proč se domnívá, že je nesprávný názor prezentovaný v rozsudcích čj. 9 Afs 75/2008-4 a čj. 8 Afs 58/2009-65, podle nichž § 41 s. ř. s. dopadá také na řízení o kasační stížnosti žalovaného podané proti zrušujícím rozsudku krajského soudu.

[7] Protože § 120 s. ř. s. uvádí, že se části třetí hlavy I. užije pro řízení o kasační stížnosti „*přiměřeně*“, má osmý senát za to, že by se určitého ustanovení této části s. ř. s., a tedy i § 41, mělo v řízení o kasační stížnosti užít tehdy, pokud dané ustanovení dopadá na konkrétní procesní situaci, jeho použití je v řízení před Nejvyšším správním soudem možné a zároveň jeho aplikace odpovídá smyslu, resp. účelu odkazované normy. Obdobně Nejvyšší správní soud rozsudkem z 15. 8. 2008, čj. 5 Afs 4/2008-108, odmítl možné použití § 41 s. ř. s. u řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zákonem, neboť to vylučuje právě účel tohoto ustanovení.

[8] Osmý senát se ztotožnil s argumentem stěžovatele, který s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ans 3/2006-49 tvrdí, že zrušil-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se závazným právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí krajského soudu bez ohledu na to, zda byla ve věci podána kasační stížnost. Je-li tedy správní orgán povinen pokračovat v řízení, není dán důvod pro stavění běhu lhůty.

III. Posouzení věci rozšířeným senátem

IV. 1. Pravomoc rozšířeného senátu

[9] Před samotným posouzením předložené právní otázky nejprve rozšířený senát zkoumal, zda je dána jeho pravomoc a zda může v předmětné věci rozhodovat. Podle § 17 odst. 1 s. ř. s. platí, že senát Nejvyššího správního soudu postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu, pokud dospěje při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[10] Osmý senát nesouhlasí se závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 75/2008-4 a čj. 8 Afs 58/2009-65 ohledně použití § 41 s. ř. s. pro řízení o kasační stížnosti v případě, že kasační stížností brojí žalovaný proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu. Přestože se rozšířený senát, z důvodů, které budou rozebrány dále v textu, neztotožňuje s osmým senátem v tom, že právní argumentace obsažená v uvedených rozsudcích je popřena rozsudkem čj. 5 Afs 4/2008-108 a usnesením rozšířeného senátu čj. 2 Ans 3/2006-49, k aktivaci rozšířeného senátu zcela postačuje, že osmý senát uplatňuje právní názor, jenž směřuje proti doposud v judikatuře Nejvyššího správního soudu zastávanému výkladu, obsaženému právě v rozsudcích čj. 9 Afs 75/2008-4 a čj. 8 Afs 58/2009-65.

IV. 2. Sporná právní otázka

[11] Rozšířenému senátu přísluší posoudit, zda se po dobu řízení o kasační stížnosti podané proti zrušujícímu rozhodnutí krajského soudu staví běh prekluzivní lhůty podle § 47 starého daňového řádu, resp. zda se i v tomto případě uplatní § 41 s. ř. s.

[12] Zásadní je v této věci výklad § 41 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť lhůta podle § 47 starého daňového řádu je pouze jeden z možných příkladů prekluzivní lhůty, s nimiž § 41 s. ř. s. počítá. Podle § 41 s. ř. s. se po dobu soudního řízení staví prekluzivní lhůty ve věcech správních deliktů, daní a jiných poplatků a odvodů. Od 1. 1. 2012 totéž platí pro prekluzivní lhůty ve věcech cel a promlčecí lhůty ve věcech náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci. Pro posouzení nyní předkládané právní otázky přitom není podstatné, čeho věcně se dané řízení týká, zda daní, cel či přestupků. Jak upozornil postupující senát, zbytečné je zabývat se případně i tím, jaký dopad by (ne)použití § 41 s. ř. s. mělo na právní sféru účastníků řízení a jak by dále ovlivnilo konkrétní správní řízení, neboť to se případ od případu může různit. Tak právě např. u § 47 starého daňového řádu si lze představit situace, kdy stavění prekluzivní lhůty může být jak ve prospěch, tak neprospěch daňového subjektu, a to i pokud kasační stížnost podá žalovaný, jak ostatně zaznělo již v usnesení o postoupení věci rozšířenému senátu.

[13] Za zásadní naopak osmý senát považuje právě znění § 120 s. ř. s., jenž uvádí, že se v řízení o kasační stížnosti uplatní část třetí hlavy I. s. ř. s. jen „*přiměřeně*“. Osmý senát tedy dovozuje, že se musí vždy přihlížet k tomu, zda použití toho kterého ustanovení z této části s. ř. s. v kontextu daného řízení „*dává smysl*“. Podle osmého senátu by pak byl rozdíl mezi řízením o kasační stížnosti směřující proti zamítavému rozhodnutí krajského soudu a řízením o kasační stížnosti, kterou by bylo napadáno rozhodnutí krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu. Zatímco v prvém případě by se § 41 s. ř. s. uplatnit měl a prekluzivní lhůta by se měla stavět, aby ze strany žalobců nebyly účelově podávány kasační stížnosti a aby správnímu orgánu neuběhla lhůta např. pro stanovení povinnosti, v případě druhém by naopak podle osmého senátu bylo stavění prekluzivní lhůty v rozporu s účelem právní úpravy. Po zrušení správního rozhodnutí krajským soudem totiž správní orgán nejen může, ale v souladu s usnesením rozšířeného senátu čj. 2 Ans 3/2006-49 je dokonce povinen pokračovat ve správním řízení. S tím je navíc spojen další problém. Podle osmého senátu právě v této situaci může ztratit na významu následné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť správní orgán může mezitím vydat nové rozhodnutí, byť na základě nesprávného právního názoru krajského soudu.

[14] S popsanými úvahami se však rozšířený senát neztotožňuje a takovéto *de facto* arbitrární užití § 41 s. ř. s. musí zásadně odmítnout. Ve výkladu, podle něhož by se § 41 s. ř. s. v dané věci použil v závislosti pouze na tom, jak dopadlo řízení před krajským soudem, naopak spatřuje zásadní narušení právní jistoty adresátů právních norem a znepřehlednění právní úpravy. Rozšířený senát tak považuje za správné setrvat na dosud zastávaném výkladu vyskytujícím

se v dosavadních rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, mezi něž patří právě rozsudky čj. 9 Afs 75/2008-4 a čj. 8 Afs 58/2009-65, a má tedy za to, že § 41 s. ř. s. se uplatní i u řízení o kasační stížnosti, a to bez ohledu na to, s jakým výsledkem skončilo řízení před krajským soudem.

[15] Nic na tom nemění ani závěry rozšířeného senátu vyjádřené v jeho usnesení čj. 2 Ans 3/2006-49 a rozšířený senát je toho názoru, že přestože by neběžela prekluzivní lhůta (např. podle § 47 starého daňového řádu), může správní orgán dále ve správním řízení pokračovat a činit v něm úkony. Pokud pak tato lhůta nepoběží, bude mít naopak ať již správní orgán či účastník řízení více prostoru pro revizi případného nového rozhodnutí, které by správní orgán vydal jsa vázán názorem krajského soudu, jenž by se však následně po jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem mohl ukázat jako nesprávný. Přichází rovněž v úvahu, že v některých případech by pak správní orgán mohl na základě nového právního názoru sám své nesprávné rozhodnutí v přezkumném řízení zrušit, případně také účastník řízení bude mít větší prostor napadnout případně toto nové nesprávné rozhodnutí.

[16] Ostatně situaci, kdy správní orgán koná a pokračuje ve správním řízení, přestože se zároveň staví lhůty ve smyslu § 41 s. ř. s., Nejvyšší správní soud „*posvětil*“ již ve svém rozsudku z 12. 4. 2012, čj. 2 Afs 79/2011-171. Jak zaznělo v tomto rozsudku, správní orgán může být činný i v případě, probíhá-li zároveň soudní řízení a lhůty se podle § 41 s. ř. s. staví. Správní orgán tak souběžně s probíhajícím soudním řízením může vést např. řízení o obnově řízení či řízení o uspokojení navrhovatele podle § 62 s. ř. s.

[17] Podle rozšířeného senátu není jeho závěr ani v rozporu s rozsudkem čj. 5 Afs 4/2008-108, podle něhož § 41 s. ř. s. nelze použít v případě, že soud vede řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem či žalobě proti nečinnosti správního orgánu. V těchto případech se totiž jedná o zcela specifický typ soudních řízení správních a i v případě, že by proti rozhodnutí krajského soudu byla podána kasační stížnost, § 41 s. ř. s. by se neuplatnil. Avšak pouze proto, že se jedná o zcela samostatné větve soudního řízení správního, které sledují vlastní procesní linii. Sám osmý senát se přitom ve svém usnesení vyjadřoval výlučně k soudnímu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a to, zda by bylo použití § 41. s. ř. s. v souvislosti s řízením o kasační stížnosti přípustné, chtěl odvozovat pouze od výsledku řízení před krajským soudem, což rozšířený senát označil výše za nepřípustné.

[18] Konkrétně k prekluzivní lhůtě pro stanovení daňové povinnosti rozšířený senát pouze podotýká, že také nový daňový řád (zákon č. 280/2009 Sb.) dnes sám, v tomto ohledu jako *lex specialis* k s. ř. s., v § 148 odst. 4 písm. a) stanoví, že tato lhůta neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví, což zahrnuje jak krajské soudy, tak také Nejvyšší správní soud. Uvedené ustanovení dokonce počítá s tím, že lhůta se bude stavět rovněž po dobu řízení před Ústavním soudem.

IV. Závěr

[19] Rozšířený senát na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že § 41 s. ř. s. dopadá také na řízení o kasační stížnosti, a to bez ohledu na to, jak o žalobě rozhodl krajský soud. Po dobu řízení o kasační stížnosti se tak tedy v souladu s § 41 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. staví běh prekluzivní lhůty podle § 47 starého daňového řádu.

[20] Rozšířený senát v dané věci posoudil předloženou spornou právní otázku. V souladu s ustanovením § 71 odst. 1 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu rozhodl usnesením

jen o této otázce a věc vrací osmému senátu, který o ní rozhodne v souladu s vysloveným právním názorem.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu

Odlišné stanovisko podle § 55a s. ř. s. soudce Jakuba Camrdy k odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, čj. 8 Afs 29/2011 - 78, k němuž se připojil soudce Michal Mazanec

[1] Jakkoli se ztotožňuji s právním názorem vyjádřeným ve výroku většinového rozhodnutí, domnívám se, že k němu rozšířený senát mohl dospět pouze při současné revizi svého právního názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS. Namísto toho se ovšem většinové rozhodnutí pokouší smířit nesmiřitelné, totiž toto dosavadní stanovisko rozšířeného senátu, podle něhož zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí i v případě, kdy proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu podal žalovaný správní orgán kasační stížnost, s výkladem § 41 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož prekluzívní lhůty pro vyměření či doměření daně neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti, byť by tuto kasační stížnost podal proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu právě žalovaný správní orgán.

[2] Na vzájemnou neslučitelnost těchto právních názorů již velmi případně poukazoval předkládající senát, jeho argumentace není v odůvodnění většinového rozhodnutí ani dostatečně rekapitulována, natož aby se s ní většinové rozhodnutí řádně vypořádalo. Jednoduše řečeno, není možné na jedné straně tvrdit, že po zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu krajským soudem má žalovaný povinnost pokračovat v řízení a vydat nové rozhodnutí v souladu se závazným právním názorem krajského soudu i v případě, že žalovaný proti tomuto zrušujícímu rozsudku krajského soudu podá kasační stížnost, a že v případě, že žalovaný nerespektuje tuto svou povinnost, může se jednat o nečinnost, proti níž se žalobce může bránit podáním žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s., a na druhé straně vycházet z toho, že po dobu řízení o této kasační stížnosti žalovaného se staví podle § 41 s. ř. s. lhůty pro vyměření, resp. doměření daně. Nezákonná (podle většinového rozhodnutí) nečinnost finančních orgánů tedy nemůže mít za následek prekluzi daně, a to ani v případech (převládajících), kdy by tato prekluze byla ve prospěch daňového subjektu (žalobce). Tyto dvě linie argumentace jsou z hlediska logiky, racionality právních norem, kterými se rozšířený senát rád zaštiťuje, zcela rozporné.

[3] Přitom odhlížím od navazujících výkladových obtíží spojených s uvedenou kombinací obou právních názorů, jako například, jak budou posuzovány úkony, k nimž budou finanční orgány i po podání kasační stížnosti, tedy v době stavění prekluzívní lhůty, nuceny, pokud by jinak tyto úkony měly za následek přerušení této lhůty podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků či její prodloužení podle § 148 odst. 2 nového daňového řádu. To platí tím spíše, že v současné době je stavění lhůty po dobu řízení ve správním soudnictví upraveno přímo v § 148 odst. 4 písm. a) nového daňového řádu. Také není příliš přesvědčivé odlišení nyní posuzované situace od právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Afs 4/2008-108. V něm Nejvyšší správní soud ze smyslu prekluzívních lhůt pro vyměření daně a jejich stavění podle § 41 s. ř. s. dovodil, že tyto lhůty běží i po dobu řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, neboť finančním orgánům po dobu tohoto soudního řízení správního nic nebrání v tom, aby pokračovaly v daňovém řízení, přestože se i na řízení o tomto typu žaloby vztahují obecná procesní ustanovení soudního řádu správního, mezi něž je zařazen i § 41 s. ř. s., a to přímo, nikoliv tedy pouze přiměřeně, jak je tomu v řízení o kasační stížnosti.

[4] Uvedený právní názor rozšířeného senátu vyjádřený v jeho usnesení ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, způsobil a nadále způsobuje v praxi nemalé problémy, a to nejen v oblasti

správy daní, ale v podstatě ve všech oborech veřejné správy. Nejenže je správní orgán nucen pokračovat v řízení a činit často nevratné úkony podle právního názoru krajského soudu, proti němuž zároveň brojí kasační stížností, ale je nucen podle tohoto právního názoru také rozhodnout, aniž by vyčkal, jak jeho argumenty uvedené v jeho kasační stížnosti posoudí Nejvyšší správní soud. Za situace, kdy zmiňované rozhodnutí rozšířeného senátu zároveň stanoví natolik striktní podmínky pro případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného, že není možné tento odkladný účinek přiznat právě jen pro zabránění procesním komplikacím spojeným s pokračováním v řízení po podání této kasační stížnosti, se tím Nejvyšší správní soud v řadě případů vlastně sám odsuzuje do role akademické instance, jejíž verdikt snad může být zajímavý pro budoucí právní praxi, nemůže však již nijak ovlivnit danou konkrétní věc.

[5] Skutečný procesní problém ovšem nastává žalovanému v případě, že Nejvyšší správní soud nakonec uzná jeho kasační stížnost jako důvodnou a zrušující rozsudek krajského soudu zruší. Tím podle převažujícího názoru „*obživne*“ původní rozhodnutí žalovaného, mezitím byl ovšem už žalovaný nucen vydat rozhodnutí nové, většinou zcela protichůdné, při jehož vydání byl vázán nyní popřeným právním názorem krajského soudu. V takovém případě tedy existují dvě protichůdná rozhodnutí o téže věci, což je situace za pomoci institutů obsažených v nyní účinných procesních předpisech pro správní řízení, tedy především v novém daňovém řádu a ve správním řádu, jen velmi obtížně řešitelná, pokud vůbec. Možnost zrušit nové rozhodnutí v přezkumném řízení podle § 121 a 123 nového daňového řádu po té, co přezkoumání tohoto rozhodnutí musí nejprve podle § 122 nového daňového řádu nařídit nadřízený správce daně, považuji za situace, kdy zde v každém případě již stojí proti sobě dvě pravomocná rozhodnutí o téže věci produkující protichůdné právní účinky, jako velmi problematickou. Ještě složitější by byl dle mého soudu obdobný postup podle správního řádu, a to nejen z hlediska lhůt pro zahájení přezkumného řízení (§ 96 odst. 1 správního řádu) a pro rozhodnutí v přezkumném řízení (§ 97 odst. 2 správního řádu), ale i pro další podmínky stanovené správním řádem pro možnost zrušení nezákonného rozhodnutí v přezkumném řízení (viz § 94 správního řádu).

[6] Určité řešení nabízí až § 124a nového daňového řádu, vložený zákonem č. 458/2011 Sb., podle něhož *„(d)ojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu“*. Toto ustanovení nového daňového řádu ovšem nabude účinnosti až dne 1. 1. 2015, navíc jeho obdoba ve správním řádu zatím absentuje.

[7] Řešení uvedeného problému přitom mělo být hlavním důvodem nedávné novelizace soudního řádu správního, provedené zákonem č. 303/2011 Sb., a byť se o jeho možných variantách v průběhu přípravy tohoto zákona dlouze diskutovalo, nakonec se žádná z nich do jeho konečné podoby nedostala. Přitom postačovalo vložit do daňového a správního řádu, případně dalších procesních předpisů upravujících správní řízení možnost správního orgánu přerušit řízení, jestliže byla podána kasační stížnost (případně i osobou zúčastněnou na řízení) proti zrušujícímu rozhodnutí krajského soudu v dané věci. Taková úprava by nabízela spravedlivé řešení z hlediska toho, že by i nadále pravomocné zrušující rozhodnutí krajského soudu produkovalo právní účinky ve prospěch žalobce, stejně jako pravomocné rozhodnutí, jímž byla žaloba zamítnuta, tak činí v jeho neprospěch, není-li jeho kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem přiznán odkladný účinek. Žalovaný správní orgán by tedy byl nucen akceptovat, že po zrušujícím rozsudku krajského soudu již zde není pravomocně vyměřená daň či pravomocně uložená pokuta za přestupek či jiný správní delikt se všemi důsledky z toho vyplývajícími, nicméně nebyl by nucen do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne o jeho kasační stížnosti, pokračovat v řízení a vydávat nové rozhodnutí.

[8] I přesto se domnívám, že je možné tento problém, který byl vytvořen nesprávnou judikaturou rozšířeného senátu (zmiňovaným usnesením ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49), stejnou cestou, bez nutnosti legislativních změn, také odstranit, tedy učinit v této otázce nezbytný judikatorní obrat. Oprávnění správního orgánu nepokračovat v řízení, jestliže podal proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o této kasační stížnosti, vyplývá totiž dle mého názoru již z toho, že soudní řád správní vůbec přiznává žalovanému právo takovou kasační stížnost podat (§ 102 s. ř. s.). Mám za to, že ke korekci dosavadního právního názoru rozšířeného senátu, který se v praxi neosvědčil, nabízela vhodnou příležitost právě nyní posuzovaná věc, jejíž význam vzhledem k tomu, že jde primárně o výklad § 41 s. ř. s. ve spojení s ustanoveními soudního řádu správního o kasační stížnosti, samozřejmě dalece přesahuje oblast daňového řízení, natož pak dnes již zrušeného zákona o správě daní a poplatků. Většina rozšířeného senátu se však bohužel rozhodla tuto příležitost nevyužít.

[9] Ze všech uvedených důvodů mám tedy za to, že odůvodnění k jinak správnému výkladu § 41 s. ř. s. ohledně stavění prekluzívních lhůt v případě podání kasační stížnosti žalovaným správním orgánem proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu, které obsahuje většinové rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, nemůže obstát.

V Brně dne 18. září 2012

JUDr. Jakub Camrda
člen rozšířeného senátu

JUDr. Michal Mazanec
člen rozšířeného senátu